

Sygn. akt X Ga 71/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu X Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Ryszard Trzebny

Sędziowie SSO Wanda Migdał del. SSR Przemysław Nowacki

Protokolant st. sekr. sąd. Mirosława Klimowicz

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 r., w P.

na rozprawie

sprawy z powództwa Sto-ispo spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. z dnia 9 października 2013 r. sygn. akt X GC 831/13

1. oddala apelację,

2. obciąża pozwanego kosztami w postępowaniu apelacyjnym i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200zł.

SSO Wanda Migdał SSO Ryszard Trzebny SSR Przemysław Nowacki

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 10 sierpnia 2012 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód „Sto-ispo” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 12.000,25 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, iż pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zamówił drogą emailową (przez prezesa zarządu M. M. (1)) w dniu 2 kwietnia 2012 r. i kupił u powoda materiały budowlane, za które powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) z terminem płatności 4 maja 2012 r. Powód wskazał, że w dniu 20 lipca 2012 r. skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty należności. Jednocześnie w tym dniu również skontaktowała się z powodem pracownica pozwanego informując, że należność wynikająca z ww. faktury zapłacona zostanie do dnia 3 sierpnia 2012 r.

W dniu 25 września 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Powyższy nakaz został zaskarżony przez pozwanego sprzeciwem, w którym pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że kwestionuje fakt zawarcia z powodem umowy sprzedaży, z uwagi na niedookreślenie w treści pozwu towarów, jakie miałyby zostać zakupione przez pozwanego z asortymentu powoda. Pozwany zaprzeczył również, by przyjmował do rozliczenia wystawioną w związku ze sprzedażą fakturę VAT wraz z dokumentem WZ. Wskazał nadto, że zaprzecza wszelkim twierdzeniom powoda, poza wyraźnie przyznanymi przez pozwanego. Pozwany zakwestionował dochodzoną przez powoda należność, tak co do zasady, jak i co do wysokości, wobec nieprzedstawienia przez powoda dokumentów potwierdzających zawarcie umowy i wydanie pozwanemu towaru, (k. 64-66)

W piśmie z dnia 8 sierpnia 2013 r. powód wskazał na dowody zawarcia przez strony i wykonania przez powoda umowy sprzedaży.

Wyrokiem z dnia 9 października 2013r Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie pozwu, kosztami procesu obciążył pozwanego w całości zasadzając od niego na rzecz powoda kwotę 2.568 zł oraz nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Poznań- Stare Miasto w P. kwotę 450 zł.

Ustalając stan faktyczny Sąd Rejonowy stwierdził iż powód „Sto-ispo” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie produkcji farb i lakierów. Pozwany (...) sp. z o.o. w P. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie obróbki metali i nakładania powłok na metale. W dniu 2 kwietnia 2012 r. pozwany zamówił u powoda farbę lateksową w ilości 500 litrów. Zamówienie zostało przesłane mailem przez prezesa zarządu pozwanego M. M. (1). W zamówieniu wskazano datę dostawy: 3.04.2012 r., miejsce dostawy: zaplecze budowy (...) SA przy ul. (...) w W., a także płatność przelewem w ciągu 30 dni. Powód sprzedał i dostarczył pozwanemu farbę zgodnie z zamówieniem, w związku z czym wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 4 kwietnia 2012 r. na kwotę 12.000,25 zł, w której wskazano termin płatności 4 maja 2012 r. Na dokumencie wydania z magazynu powoda podpisał się prezes zarządu pozwanego M. M. (2), zaopatrując go dodatkowo w pieczęć firmową pozwanego.

Fakty zawarcia przez strony umowy sprzedaży oraz wydania przez powoda pozwanemu towaru Sąd uznał za przyznane przez pozwanego na podstawie art. 230 k.p.c., o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia. W konsekwencji, na podstawie art. 229 k.p.c. okoliczności te nie wymagały dowodu. Niezależnie od tego, okoliczności związane z zawarciem umowy sprzedaży oraz jej wykonaniem przez powoda znalazły potwierdzenie w opisanych wyżej dokumentach i wydrukach w postaci w wiadomości mailowej wraz z załącznikiem - zamówieniem, dokumentu WZ oraz faktury VAT.

Pozwany nie kwestionował, że prezes jego zarządu przesłał powodowi mailem zeskanowane zamówienie, a nadto, że prezes jego zarządu podpisał i opatrzył pieczęcią firmową dokument WZ. Można wskazać za powodem, że porównując dokument WZ ze znajdującym się w aktach pełnomocnictwem procesowym (k. 67) należy dojść do wniosku, iż to prezes zarządu pozwanego podpisał dokument WZ.

Sąd pominął dowód z przesłuchania strony pozwanej z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo prezesa zarządu pozwanego na rozprawie w dniu 9 października 2013 r.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o odroczenie rozprawy, uznając niestawiennictwo prezesa zarządu pozwanego na rozprawie w dniu 9 października 2013 r. za nieusprawiedliwione, albowiem „wcześniej zaplanowany i zorganizowany wyjazd służbowy” nie jest okolicznością uzasadniającą odroczenie rozprawy wskazaną w art. 214 § 1 k.p.c.

Przechodząc do rozważań prawnych nad ustalonym stanem faktycznym sprawy Sąd I instancji wskazał iż powód wywodził swoje roszczenie z zawartej przez strony procesu umowy sprzedaży.

Zgodnie z art. 535 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Fakty zawarcia przez strony umowy sprzedaży oraz wydania przez powoda pozwanemu towaru Sąd Rejonowy uznał za przyznane przez pozwanego na podstawie art. 230 k.p.c. Składając sprzeciw od nakazu zapłaty, pozwany nie zaprzeczył bowiem żadnym konkretnym, przedstawionym w pozwie okolicznościom faktycznym. Wprawdzie w uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zamieścił sformułowanie, iż zaprzecza wszelkim twierdzeniom powoda, poza wyraźnie przyznanymi przez pozwanego, jednakże takie zaprzeczenie należało uznać za bezskuteczne. Zgodnie bowiem z art. 210 § 2 k.p.c., każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Wypowiedzenie się co do twierdzeń strony przeciwnej o okolicznościach faktycznych winno odnosić się w sposób konkretny i jednoznaczny do wszystkich podniesionych przez tę stronę twierdzeń. Obowiązek przewidziany w art. 210 § 2 k.p.c. zmierza do zakresienia okoliczności spornych i bezspornych między stronami i ma wpływ na zakres ewentualnego postępowania dowodowego. Dowodzeniu podlegają bowiem tylko okoliczności sporne między stronami, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 212 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 229 k.p.c.). W sytuacji, w której strona obciążona obowiązkiem wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej o okolicznościach faktycznych, co do nich się nie wypowie, naraża się na zastosowanie przez Sąd dyspozycji art. 230 k.p.c., zgodnie z którym, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Jeżeli strona chce zaprzeczyć twierdzeniom strony przeciwnej o faktach, powinna uczynić to wyraźnie, odnosząc się do konkretnych okoliczności faktycznych i przedstawiając jednocześnie własne twierdzenia odnośnie kwestionowanej okoliczności. W związku z tym, jako zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej o faktach nie może być traktowane ogólnikowe zaprzeczenie wszelkim okolicznościom podanym przez stronę przeciwną. Jako zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej o faktach nie może być również traktowane podniesienie twierdzenia, iż druga strona nie wykazała, nie udowodniła konkretnych okoliczności, ponieważ o konieczności dowodzenia określonych faktów rozstrzyga Sąd, biorąc pod uwagę to, jakie okoliczności są między stronami sporne.

W świetle powyższych rozważań, Sąd Rejonowy uznał za bezskuteczne zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty zaprzeczenie wszelkim twierdzeniom powoda, poza wyraźnie przyznanymi przez pozwanego. Ponadto, jako irrelevantne procesowo należało potraktować twierdzenie pozwanego, odwołujące się do niewykazania przez powoda dochodzonego przez niego roszczenia. Jednocześnie Sąd podkreślił, że pozwany złożył zamówienie na farbę lateksową w drodze e-mailowej. Wprawdzie zamówienie to nie zawiera podpisu pozwanego, jednak pozwany nie zaprzeczył, że w istocie składał zamówienie o takiej treści. Nie zaprzeczył również, że odebrał towar od powoda. Z kolei na dokumencie WZ znalazł się podpis prezesa zarządu pozwanego, którego pozwany także nie zakwestionował. Jednocześnie fakt, że powód nie sprecyzował w pozwie, jakiego towaru dotyczyła umowa sprzedaży, nie świadczy o tym, że powód nie wykazał swojego roszczenia, skoro towar został określony w zamówieniu, dokumencie WZ i fakturze VAT.

Ostatecznie więc Sąd ustalił, że strony zawarły umowę sprzedaży farby za cenę 12.000,25 zł płatną w terminie określonym w fakturze VAT (zgodną z terminem wskazanym przez pozwanego w zamówieniu), powód wydał pozwanemu towar, zaś pozwany nie zapłacił powodowi ceny.

Mając na uwadze powyższe, w punkcie 1. wyroku Sąd uwzględnił powództwo. Podstawę rozstrzygnięcia w zakresie odsetek stanowił art. 481 k.c. O kosztach Sąd orzekł w punkcie 2. wyroku Sąd na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. W pkt 3 wyroku Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. nakazał ściągnąć od pozwanego 450 zł tytułem części opłaty od pozwu.

Apelację od powyższego wniósł pozwany zaskarżając wyrok w całości. Przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w szczególności poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, co miało istotny wpływ na treść wyroku,

- naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 316 § 1 k.p.c. w szczególności poprzez to, że Sąd I instancji mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego wydał wyrok bez uwzględnienia stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych

ewentualnie o: uchylenie w całości wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się bezzasadna. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji poczynił w analizowanej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego. Z poczynionych ustaleń wyciągnięte zostały prawidłowe wnioski prawne i poprawnie Sąd I instancji zinterpretował treść oraz znaczenie zastosowanych przepisów. Także uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiadało wymogom określonym w art. 328 k.p.c., co pozwoliło Sądowi II instancji merytoryczną kontrolę orzeczenia. Stąd, w niniejszej sprawie sąd drugiej instancji na podstawie art. 382 k.p.c. przyjął ustalenia faktyczne i wnioski prawne Sądu Okręgowego jako swoje własne. W tej sytuacji rozważeniu podlegały jedynie zarzuty zawarte w apelacji strony pozwanej.

Przede wszystkim nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. polegający na dokonaniu przez Sąd oceny materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia. Przypomnieć na wstępie należy, że w świetle utrwalonych poglądów judykatury i piśmiennictwa prawniczego nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd I instancji. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczającym stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych z pominięciem wskazania wpływu stwierdzonego uchybienia na wynik sprawy (zobacz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2004 r. II CK 369/03 publ w LEX nr 174131). Zwalczenie swobodnej oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń (ustaleń stanu faktycznego) opartej wyłącznie na własnej ocenie, lecz konieczne jest przy posłużeniu się argumentami jurydycznymi wykazywanie, że wskazane w przepisie art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy. Innymi słowy, zarzut apelacji oparty na naruszeniu przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może przeto sprowadzać się wyłącznie do polemiki z dowodami, którymi dysponował Sąd. Uzasadnieniem zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie może być bowiem samo przekonanie strony o innej niż to przyjął Sąd - wadze (znaczeniu) poszczególnych dowodów przeprowadzonych w danej sprawie ani też odmienna ocena dowodów przez stronę od tej przyjętej przez Sąd (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 marca 2006 r. sygn. akt: I ACa 1116/05, LEX nr 194518). Skarżący ma zatem obowiązek wykazania naruszenia przez sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c. a zatem wykazania, że sąd wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów - grupy dowodów.

Apelujący natomiast, poza zgłoszeniem zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w istocie żaden sposób go nie motywuje wskazując jedynie że w świetle zebranego materiału dowodowego nie wynika aby pozwany był zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda przedmiotowych kwot, co jak już wyżej stwierdzono z całą pewnością nie może stanowić wystarczającego uzasadnienia zarzutu obrazy komentowanego unormowania, które wymaga przedstawienia

odpowiedniej jurydycznej argumentacji, a nie może sprowadzać się do prostego zakwestionowania niekorzystnych dla strony wyników postępowania dowodowego bez jednoczesnego wskazania przez skarżącego w czym upatruje on wadliwości dokonanej przez sąd oceny dowodów czy braku logiki w przeprowadzonym przez sąd wnioskowaniu. W tym stanie rzeczy przyjąć zatem należy, że stanowisko apelującego wskazujące na naruszenie art. 233 k.p.c. a nie wyjaśniające na czym miałyby polegać dokonanie ustaleń Sądu I instancji w sposób dowolny, czy sprzeczny z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym co jest przesłanką dla uznania trafności tego zarzutu, jest bezzasadne.

Ubocznie już tylko wskazać należy, iż zdaniem Sadu Okręgowego w świetle wniosków płynących ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jako trafna jawi się konkluzja że powód na jej gruncie zaoferowanymi przez siebie dowodami zdołał wykazać że łączyła go z pozwanym umowa sprzedaży rzeczy objętych załączona do pozwu fakturą VAT, a tym samym że na tej podstawie mógł domagać się zapłaty uwidocznionej w niej ceny. W ocenie tutejszego Sądu analiza zgromadzonego materiału dowodowego, którego wiarygodności oraz mocy dowodowej pozwany w istocie nie kwestionuje prowadzi do wniosków tożsamyh z tymi które na ich tle wywodził Sąd Rejonowy.

Nie sposób też uznać aby Sąd Rejonowy czyniąc powyższe ustalenia uchybił treści art. 230 kpc w postulowany w apelacji sposób. Sąd Rejonowy ustalając bowiem stan faktyczny sprawy uznał okoliczność zawarcia umowy sprzedaży i wydania towaru za przyznaną w rozumieniu art. 230 kpc. Nie budzi jednak kontrowersji, że każda ze stron obowiązana jest do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń, co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych – art. 3 kpc i art. 210 § 2 kpc, przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej w zasadzie nie czyni zadość temu obowiązkowi. Jak słusznie wskazał przy tym Sąd I instancji w sytuacji, gdy jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej, to powinna to uczynić w sposób wyraźny, a nadto w sytuacji, gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest określonymi dowodami, zaprzeczenie powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów. Tylko takie zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej czyni zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 210 § 2 kpc. Stąd też nie można składając sprzeciw od nakazu zapłaty twierdzić, że nie zgadzając się z pozwem przeczy się wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie się przyzna. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi pozwany nie zgadza się, powinien on bowiem wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, a mianowicie ustosunkować do twierdzeń powoda. W niniejszej sprawie w istocie pozwany zaprzeczając zasadności roszczenia jak trafnie przyjął Sąd I instancji nie kwestionował faktu złożenia zamówienia jakie zostało załączone do akt sprawy ale również nie zaprzeczył temu aby uwidoczniony w fakturze towar w rzeczywistości odebrał, nie negując w żaden sposób tego że dokument WZ został faktycznie podpisany przez prezesa zarządu strony pozwanej. Jednocześnie pozwany przecząc zgłoszonemu pod osąd roszczeniu strony powodowej nie odniósł się w jakikolwiek sposób do dowodów zaoferowanych przez stronę inicjującą proces wskazujących na istnienie wiarygodności dochodzonej pozwem. Należy bowiem zauważyć, iż pozwany kwestionował fakt zawarcia umowy sprzedaży „z uwagi na niedookreślenie w treści pozwu towarów jakie miałyby zostać zakupione przez pozwaną”, co bezsprzecznie nie jest równoznaczne z zanegowaniem samego faktu istnienia umowy. Jeżeli chodzi z kolei o wydanie towaru to pozwany ograniczył się wyłącznie do stwierdzenia braku wykazania tej okoliczności co jak prawidłowo skonstatował Sąd Rejonowy jest irrelewantne z punktu widzenia procesowego, gdyż jednym z możliwych sposobów obrony pozwanego w procesie stanowi zaprzeczenie podanym przez powoda okolicznościom, a nie podniesienie okoliczności ich niewykazania czy nieudowodnienia. Ocena materiału dowodowego należy bowiem do orzekającego w danej sprawie sądu, który dokonuje jej w granicach określonych w art. 233 kpc, a nie do stron postępowania. Stąd też jedynie zaprzeczenie, czy to faktycznej, czy to prawnej podstawy powództwa wywołuje takie skutki, że zaprzeczone fakty stają się sporne i muszą być udowodnione. Natomiast w razie ich niezaprzeczenia, a jedynie ograniczenia się do twierdzeń o ich nieudowodnieniu, sąd winien uznać je za niewymagające dowodzenia z uwagi na fakt ich przyznania przez stronę przeciwną – art. 230 kpc. Jeżeli zatem w niniejszej sprawie pozwany nie zaprzeczył podanym przez powoda okolicznościom, i to w wyżej opisany sposób, nie sposób było przyjąć że powyższe okoliczności były pomiędzy stronami sporne oraz, że jako takie wymagały dalszego dowodzenia.

Abstrahując od powyższego nawet przy uznaniu, iż pozwany skutecznie zakwestionował okoliczności istotne z punktu widzenia możliwości uwzględnienia roszczenia to w ocenie tutejszego Sądu zaoferowany przez stronę

powodowa materiał dowodowy w pełni potwierdzał zasadność twierdzeń pomieszczonych w pozwie. Powód przedłożył bowiem nie tylko wydruk z korespondencji elektronicznej wskazującej na fakt złożenia zamówienia przez skarżącego (którego to w żaden sposób ten nie zakwestionował) lecz również i podpisany przez prezesa zarządu pozwanej spółki i opatrzony jej firmową pieczęcią dokument WZ, z którego wynika okoliczność przyjęcia opisanego w fakturze towaru. Pozwany chcąc zwolnić się z odpowiedzialności winien nie tylko zaprzeczyć faktom dotyczącym zarówno złożenia przedmiotowego zamówienia jak i odbioru towaru przez przedstawiciela pozwanej spółki lecz jednocześnie podjąć próbę wykazania, iż umieszczony podpis nie należy do prezesa zarządu bądź też że nie stanowi pokwitowania wydania spornego towaru. Jak już wyżej natomiast wskazano apelujący owym okolicznościami nie tylko skutecznie nie zaprzeczył ale żadnej inicjatywy dowodowej w tym kierunku nie podjął, pozbawiając się przez to możliwości wykazania trafności zgłaszanych przez siebie zarzutów wobec zgłoszonego żądania, mających na celu jego zdezuowanie. Innymi słowy wobec przedstawienia odpowiednich dowodów przez powoda samo głośne zaprzeczenie twierdzeniom pozwu nie mogłoby i tak doprowadzić do oddalenia powództwa.

Wbrew supozycji apelacji Sąd I instancji nie naruszył też w żaden sposób dyspozycji art. 316 par 1 kpc, a zgłoszony w tym przedmiocie zarzut wydaje się być oparty na nieporozumieniu tudzież niezrozumieniu istoty wyrokowania wyartykułowanej w powołanej regulacji. To że Sąd pominął wniosek strony o przeprowadzenie określonego dowodu mogło być podniesione co najwyżej w ramach zarzutu obrazy innego przepisu procesowego ale nie może w żaden sposób uzasadniać naruszenia normy wynikającej z powołanego unormowania, która obliguje sąd do wyrokowania na podstawie stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, co oczywiście odnosi się wszelako wyłącznie do uwzględnienia tych dowodów które zostały przez sąd dopuszczone i w konsekwencji stały się materiałem dowodowym sprawy w oparciu o który wydano rozstrzygnięcie.

Jeżeli przeto z uwagi na negatywną decyzję procesową w zakresie wniosku dowodowego strony nie został on w toku sprawy przeprowadzony to tym samym nie mógł on w żaden sposób a tym samym oddalającą albowiem

W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, na podstawie art. 385 kpc apelację jako niezasadną należało oddalić.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej orzeczono na podstawie art. 98 kpc w związku z art. 108 § 1 kpc.

SSO Wanda Migdał SSO Ryszard Trzebny del SSR Przemysław Nowacki